



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3611/23
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Ђорђе Сарапа из Београда, улица Краља Милутина број 61/19, против тужене ББ из ..., ради утврђења, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 6302/17 од 13.06.2018. године, исправљене решењем П 6302/17 од 01.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 6302/17 од 13.06.2018. године, исправљена решењем П 6302/17 од 01.10.2018. године а жалба тужене се **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Ожалбеном пресудом првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА, па је утврђено да је без правног дејства уговор о поклону стана број ... у поткровљу зграде број ... и у улици ... у ... постојећој на кат.парцелама број... и ... КО ..., по структури двособан, са терасом, површине 54,41м², закључен 02.12.2013. године између ВВ као поклонодавца и тужене ББ као поклонопримца, оверен у Првом основном суду у Београду 02.12.2013. године под Ов I број 217910/2013, и у то у делу који је потребан ради намирења потрживања тужиоца АА од 20.000,00 евра по правноснажној и извршној пресуди Првог основног суда у Београду П 90450/10 од 04.07.2012. године, са каматом Европске централне банке за валуту евро, обрачунатом за период од 09.06.2010. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије за валуту евро на дан плаћања. Другим ставом изреке, усвојен је предлог тужиоца АА па је продужено време трајања привремене мере одређене решењем П 169/15 од 22.07.2015. године, којом је туженој ББ забрањено да отуђи, располаже или оптерети на било који начин непокретност-стан број ... у поткровљу зграде број ... и у улици ... у ..., постојећој на кат.парцелама број... и ... КО ..., по структури двособан, са терасом, површине 54,41м² и то док не буде спроведено извршење по правноснажној и извршној пресуди Првог основног суда у Београду П

90450/10 од 04.07.2012. године и потпуног намирења тужиоца АА. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена ББ да тужиоцу АА надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 90.500,00 динара и то: за судске таксе за тужбу, пресуду, жалбу и другостепену одлуку у износу од 7.600,00 динара (4x1.900,00 динара), за решење о привременој мери и за жалбу о привременој мери 1.900,00 динара (2x950,00 динара), за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката 6.000,00 динара, за састав два образложена поднеска од стране пуномоћника из реда адвоката 12.000,00 динара (за сваки по 6.000,00 динара), за приступ пуномоћника из реда адвоката на четири одржана рочишта за главну расправу 30.000,00 динара (за сваки 7.500,00 динара), за приступ пуномоћника из реда адвоката на два неодржана рочишта за главну расправу 9.000,00 динара (за сваки по 4.500,00 динара), за састав жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката на решење о привременој мери и на пресуду 24.000,00 динара (за сваку по 12.000,00 динара), све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, са законском затезном камтом обрачунатом почев од дана наступања услова за извршење до исплате.

Против ове пресуде, тужена је изјавила благовремену жалбу, побијајући пресуду у целости из свих законских разлога.

Тужилац је дао одговор на жалбу тужене са предлогом као у одговору.

Тужилац је изјавио благовремену жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка истичући да суд није одлучио о делу захтева, па је првостепени суд допунском пресудом П 6302/17 од 13.12.2022. године усвојио и тај део захтева, заједно са трошковима поступка. Допунска пресуда је постала правноснажна имајући у виду да против исте странке нису изјавиле жалбу, а самим тим жалба тужиоца је беспредметна.

Испитујући по жалби тужене правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/2011, 49/2013, 74/2013, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/23-др. закон), Апелациони суд је нашао да жалба није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути. Побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о свим важним чињеницама, који не противрече садржини доказа у списима, тако да се законитост и правилност пресуде са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи жалбе о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Неосновано се жалбом тужене указује да је првостепена пресуда обухваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП, због ускраћивања туженој могућности расправљања пред судом. Ово због тога што из списка произлази да након што је тужена отказала пуномоћје адвокату који јој је био пуномоћник, суд је за рочиште које је заказано за 13.06.2018. године, позвао тужену лично. Достава позива за рочиште туженој извршена је уредно у складу са одредбом чл. 140 ЗПП, којим је прописано како се врши тзв. нелична достава, па како из повратнице у списима произлази да је туженој, која није затечена након остављеног обавештења,

достава извршена прибијањем позива, то се у смислу наведене одредбе тиме сматра да је достава извршена.

Према утврђеном чињеничном стању неспорном између странака, пресудом Првог основног суда у Београду П 90450/10 од 04.07.2012. године, отац тужене ВВ је обавезан да тужиоцу исплати 20.000,00 евра са припадајућом каматом у динарској противвредности по средњем курсу НБС за валуту евро на дан плаћања, која пресуда је правноснажна јер је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7492/12 од 03.10.2013. године. У том поступку донето је и решење П 90450/10 од 17.05.2011. године, којим је одређена привремена мера којом је оцу тужене ВВ до правноснажног окончања тог спора било забрањено отуђење, оптерећење и располагање станом број ... зграде број ... у улици ..., а неколико дана након што је добио одлуку апелационог суда, ВВ је 02.12.2013. године закључио и оверио уговор о поклону са ћерком туженом ББ, којим јој је поклонио стан број ... у ... зграде број ... у улици ... у Након тога, тужилац је покренуо поступак принудног извршења пресуде Првог основног суда у Београду П 90450/10 од 04.07.2012. године. У извршном поступку који је спроводио извршитељ ... Ии 44/14, утврђено је да извршни дужник ВВ нема другу имовину осим стана који је поклонио туженој. У том поступку, јавни извршитељ је утврдио да је извршни дужник ВВ само формално био власник стана у улици ... у ... број ... став број... јер је исти отуђио десет година раније; да у катастру земљишта није уписан као власник непокретности; да нема регистровано возило на своје име; да током извршног поступка није могло бити намирено предметно потраживање пленидбом новчаних средстава на рачунима које исти поседује у пет банака, јер није било довољно средстава или су изузети од принудне наплате у смислу одредби 147 ЗИО; да није ни корисник пензије. Посебно је увидом о базу података катастра непокретности за КО ... утврђено да гараже нису уписане за објекат број... у улици ..., на кат. Парцели ... у ЛН ..., као ни да нема захтева поднетих за додавање гаража и упис права својине на истом.

Стога, закључујући да је ВВ предметним уговором о поклону располагао једином имовином коју поседује и након чега је остао без довољно средстава за испуњење тужиочевог потраживања по правноснажној судској одлуци, применом одредаба чл. 280-285 Закона о облигационом односима, оценио је да је тужбени захтев основан и утврдио да је спорни уговор без дејства у делу који је потребан за намирење потраживања које је утврђено судском пресудом Првог основног суда у Београду П 90450/10 од 04.07.2012. године правноснажном 03.10.2013. године, тако што је ожалбеном пресудом у овом поступку од 13.06.2018. године, одлучио у погледу основног потраживања, а допунском пресудом од 13.12.2022. године у погледу потраживања досуђених трошкова том пресудом.

Оценио је да је неоснован истакнути приговор недостатка пасивне легитимације, јер је по наведеним одредбама Закона о облигационим односима, као тужени по паулијанској тужби управо лице које је стекло корист неким уговором а којим је поверилац осујећен у остварењу доспелог потраживања. Оценио је да је неоснован и приговор да тужбом нису обухваћени нужни супарничари, с тим у вези нису испуњени услови из члана 211 став 2 ЗПП да се тужбени захтев одбије као неоснован. Оценио је такође да предметна тужба није преурањена јер је током доказног поступка недвосмислено утврђено да је поступајући извршитељ у извршном поступку

исцрпео сва средства за намирење потраживања прописана ЗИО а да ипак није нађена имовина на којој би могло бити спроведено принудно извршење.

Претходно, у току овог поступка првостепени суд је решењем П 169/15 од 22.07.2015. године, одредио привремену меру којом је туженој забранио отуђење и располагање на стану који је предмет уговора налазећи да је тужилац током доказног поступка учинио вероватним да постоји опасност по новчано потраживање и да ће без привремене мере извршни дужник осујетити или знатно отежати његову наплату тако што ће имовину или средство отуђити, прикрити или на други начин њима располагати, посебно што су његови редовни приходи мањи од његових законских обавеза и оних утврђених правноснажном одлуком суда и другог органа, те да у прилог том закључку говори и чињеница да је у току парнице у предмету П 90450/10 такође била одређена привремена мера забране отуђења, оптерећења и располагања на истом стану која је трајала до правноснажног окончања парнице, а да је убрзо након што је извршном дужнику ВВ пресуда уручена, он са туженом у овом поступку закључио спорни уговор, те како је туженој познато да постоји правноснажна и извршна пресуда којом је тужиоцу досуђено потраживање према њеном оцу које њен отац као дужник није добровољно испунио а нема друге имовине нити средстава из којих би се то потраживање наплатило, јер је једини стан који има пренео на њу бесплатним правним послом, закључио је да постоји опасност да ће се и након окончања овог поступка користити сва средства да се онемогући извршење те правноснажне судске пресуде, те је стога нашао да су испуњени услови прописани ЗИО да се привременом мером обезбеди конкретно новчано потраживање тужиоца, утврђено поменутом правноснажном одлуком суда, да се таква мера одреди и после судског или управног поступка, док извршење не буде спроведено, па је применом одредаба чл. 447, 449 став 1 и 2, и чл. 451 став 1 тачка 3 Закона о извршењу и обезбеђењу, продужио трајање привремене мере до потпуног намирења тужиоца по правноснажној и извршној пресуди Првог основног суда у Београду П 90450/10 од 04.07.2012. године.

Чињенично-правне закључке првостепеног суда у свему прихвата и овај суд као правилне и на закону засноване. Из потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд нашао да су испуњени услови за побијање дужникових правних радњи прописани Законом о облигационим односима, јер тужилац као поверилац има потраживање доспело за исплату, које је у конкретном случају утврђено правноснажном пресудом суда (чл. 280 став 1), да је његов дужник услед закључења предметног уговора о поклону постао инсолвентан(чл. 280 став 2), при чему је без утицаја савесност овде тужене као трећег лица (чл. 281 став 3), те је правилна одлука којом је усвојио тужбени захтев утврдивши да је предметни уговор без дејства у износу који је потребан за намирење потраживања овде тужиоца као повериоца (члан 284), по благовремено поднетој тужби (члан 285).

Неосновано се наводима жалбе побија правилност утврђене чињенице инсолвентности дужника ВВ. Да је дужник инсолвентан, поуздано је утврђено читањем предмета јавног извршитеља, у ком поступку је извршитељ од надлежних органа прибавио податке о (не)постојању покретне и инепокретне имовине из које би се могао намирити дуг. Тако, супротно жалбеним наводима, утврђено је и да нема податка да је ВВ власник гараже у ... улици бр. ..., на основу података из катастра непокретности који представља јавну евиденцију непокретности. Тужена која супротно тврди, била је

дужна да то и докаже, што она није учинила, па је правилном применом правила о терету доказивања из чл. 231 ЗПП, првостепени суд закључио да ова њена тврдња није истинита.

Неосновано се жалбом указује и на погрешну примену материјалног права при закључку да у овом поступку, по паулијанској тужби, дужник и поклонодавац ВВ није нужни супарничар и да нису испуњени услови из чл. 211 став 1 ЗПП за одбијање тужбеног захтева. Овакав закључак је резултат правилне примене материјалног права и то одредаба чл. 280-285 Закона о облигационим односима којима је прописано право повериоца доспелог потраживања да побија правну радњу дужника услед које је овај постао инсолвентан, а које побијање је дужан да трпи стицалац имовине а не дужник и преносилац исте, у висини доспелог потраживања.

Жалбом тужене се неосновано побија и одлука о продужењу привремене мере, јер из резултата доказног поступка и код донете одлуке о тужбеном захтеву, несумњиво произлази опасност да би без привремене мере, побијање правне радње којом је тужена бестеретно стекла имовинску корист, била осујећена или знатно отежана. Предметни дуг у износу од 20.000,00 евра свакако превазилази уобичајене редовне приходе, а за супротан закључак, да су њени редовни приходи довољни за намирење истог, тужена није пружила доказе. Због тога је првостепени суд правилно применио одредбу 447 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Сл. гласник РС", бр. 106/2015, 106/2016 - аутентично тумачење, 113/2017 - аутентично тумачење, 54/2019, 9/2020 - аутентично тумачење и 10/2023 - др. Закон), продужењем важења привремене мере забране туженој располагања и оптерећења непокретности која је предмет спорног уговора, до потпуног намирења дуга, као у другом ставу изреке ожалбене пресуде.

Из наведених разлога, применом чл. 390 и чл. 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци. Применом одредбе чл. 401 тачка 2 ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у трећем ставу изреке ожалбене пресуде, која се посебно не побија жалбом, јер је донета правилном чл. 153 и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић